

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **B. A. A. A.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2015, č. j. MV-165178-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 10. 2014, č. j. OAM-759-6/ZM-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle ust. § 169 odst. 8

písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavil správní řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle ust. § 42g odst. 6 zákona o pobytu cizinců, kterou podal žalobce dne 21. 7. 2014, neboť žalobce v době podání žádosti nepobýval na území České republiky na základě žádného pobytového oprávnění.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že okamžik doručení usnesení o zastavení správního řízení č. j. OAM-30517-5/DP-2014 ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a následné nabytí právní moci tohoto usnesení je pro správní řízení ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty irelevantní, neboť správní řízení o žádosti ze dne 8. 7. 2014 nezakládá žalobci nárok na pobyt na území České republiky na základě tzv. fikce legálního pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že platnost posledního povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobci stanovena na dobu od 1. 9. 2010 do 31. 8. 2011 za účelem studia. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 8. 7. 2014 byla podle žalovaného podána v době, kdy k jejímu podání nebyl žalobce oprávněn, neboť dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl žalobce povinen tuto žádost podat nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, tj. nejpozději dne 18. 8. 2011. S poukazem na údaje v informačním systému cizinců žalovaný uvedl, že oprávněnost pobytu žalobce na základě tzv. fikce pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci zanikla ke dni 30. 6. 2014, kdy došlo k pravomocnému ukončení zahájených správních řízení o dlouhodobý pobyt. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty až dne 21. 7. 2014, jednalo se o podání žádosti v době, kdy již žalobce nemohl pobývat na území České republiky na základě platného pobytového oprávnění. Tuto skutečnost nemůže zvrátit ani bezprostředně předcházející žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podaná dne 8. 7. 2014, neboť i tato žádost byla podána na území České republiky neoprávněně, následkem čehož ani z této žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemohl vzniknout nárok na pobyt na území České republiky na základě tzv. fikce legálního pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný má za to, že stav věci byl správním orgánem prvního stupně zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, a že byl naplněn důvod pro zastavení správního řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

[4] Žalobce namítal, že byl nezákonným postupem správních orgánů zkrácen na svých právech. Odkázal na podané odvolání, v němž namítal nesprávnost názoru ve vztahu k oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky a s tím související oprávněnosti učinit žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky přímo u správního orgánu prvního stupně, a ne prostřednictvím zastupitelského úřadu. Nesprávnost žalobce spatřoval zejména v tom, že správní orgán prvního stupně po rekapitulaci předešlých správních řízení uzavřel uvedením žádosti žalobce ze dne 8. 7. 2014, o které bylo rozhodnuto usnesením ze

dne 21. 7. 2014, a z toho dovodil, že žalobce nepobýval v době podání žádosti na území České republiky oprávněně. Nesprávnost tohoto závěru žalobce spatřoval v tom, že usnesení č. j. OAM-30517-5/DP-2014 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno až dne 28. 7. 2014, tedy v nesprávném určení okamžiku právní moci a s tím souvisejícím nesprávným posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území v rámci tzv. zákonné fikce povolení k pobytu dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že správní orgán nereflektoval ust. § 72, § 73 odst. 1, § 76 odst. 3 ve spojení s ust. § 66 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v řízení vedeném pod č. j. OAM-30517/DP-2014 zastoupen právním zástupcem, kterému byl správní orgán povinen doručovat veškeré písemnosti adresované žalobci, bylo usnesení o zastavení řízení pravomocné až doručením stejnopisu rozhodnutí zástupci žalobce dne 28. 7. 2014. Jiný výklad by byl podle názoru žalobce v rozporu s principem právní jistoty, a to za zohlednění použití ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se považuje pobyt cizince na území za pobyt oprávněný až do samotného rozhodnutí o žádosti. Žalobce má za to, že na základě výkladu užitého správním orgánem by cizinci pobývali na území neoprávněně, aniž by jim byla tato skutečnost známa a mohli na ni účelně reagovat. Z uvedených důvodů žalobce namítal, že správní orgán nepřezkoumatelně a v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 2 správního řádu, ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod stanovil konec doby oprávněného pobytu žalobce na území a v důsledku tohoto je napadené usnesení nutné považovat za nezákonné. Jelikož žalovaný napadeným rozhodnutím usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdil, cítí se žalobce být zkrácen na svých právech i rozhodnutím žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nadále ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, který zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 21. 7. 2014 z důvodu, že žalobce podal na území České republiky žádost o vydání zaměstnanecké karty, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn.

IV. Posouzení věci soudem

[6] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[7] Předmětem soudního přezkumu je usnesení, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že žalobce v době podání žádosti nepobýval na území České republiky na základě platného pobytového oprávnění.

[8] Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že žalobce podal dne 21. 7. 2014 u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle ust. § 42g zákona o pobytu cizinců. Jádrem sporu mezi stranami představuje otázka, zda žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě platného pobytového oprávnění či nikoliv, tedy zda byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že v době podání žádosti pobýval

na území v souladu s ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož právní moc usnesení o zastavení řízení o žádosti podané dne 8. 7. 2014 nastala až dne 28. 7. 2014. Žalovaný oproti tomu dospěl k závěru, že okamžik doručení usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce ze dne 8. 7. 2014 a jeho nabytí právní moci je pro řízení ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty irelevantní, neboť řízení o žádosti ze dne 8. 7. 2014 nezakládá žalobci nárok na pobyt na území České republiky na základě tzv. fikce legálního pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vycházel z toho, že oprávněnost pobytu žalobce na území na základě tzv. fikce pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zanikla k 30. 6. 2014, kdy došlo k pravomocnému ukončení zahájených řízení o dlouhodobý pobyt.

[9] Podle ust. § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců se žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.

[10] Podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

[11] Na základě studia správního spisu soud zjistil, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia s platností ode dne 1. 9. 2010 do dne 31. 8. 2011. Dne 16. 8. 2011 žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – OSVČ, tato žádost byla dne 19. 3. 2013 zamítnuta. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti podal žalobce včasné odvolání, o němž bylo rozhodnuto dne 25. 6. 2014 tak, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo částečně změněno, odvolání přitom nebylo shledáno důvodným. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 30. 6. 2014.

[12] Dne 8. 4. 2013 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jiné/ostatní, tato žádost byla rovněž zamítnuta. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti nabylo právní moci dne 11. 12. 2013.

[13] Dne 7. 8. 2013 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, i tato žádost byla rozhodnutím ze dne 20. 2. 2014 zamítnuta. O odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto dne 25. 6. 2014, dne 30. 6. 2014 nabylo rozhodnutí o odvolání právní moci.

[14] Dne 8. 7. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, řízení o této žádosti bylo rozhodnutím ze dne 21. 7. 2014 podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zastaveno, neboť žalobce tuto žádost podal v době, kdy k tomu nebyl oprávněn (usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 21. 7. 2014, č. j. OAM-30517-5/DP-2014).

[15] Z uvedených skutečností vyplývá, že platnost posledního povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobci stanovena na dobu od 1. 9. 2010 do 31. 8. 2011.

[16] Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V druhém odstavci téhož ustanovení zákon stanoví, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Naposledy citované ustanovení tedy stanoví tzv. fikci legálního pobytu žadatele do doby rozhodnutí o žádosti v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu u žadatele, který na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dní. Judikatura správních soudů dovodila, že se předmětné ustanovení analogicky uplatní i v případě žadatele, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, což je i případ žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011-73, dostupný na www.nssoud.cz).

[17] Ze správního spisu vyplývá, že tzv. fikce legálního pobytu na území ve smyslu ust. 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci svědčila v důsledku podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – OSVČ ze dne 16. 8. 2011, a to do 30. 6. 2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí vydané v tomto řízení (rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2014, č. j. MV-59746-3/SO-2013). Ke dni podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty (tj. k 21. 7. 2014) žalobce na území nepobýval na základě žádného pobytového oprávnění, ani mu nesvědčila fikce pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[18] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 8. 7. 2014. I tato žádost totiž byla podána v době, kdy již žalobci nesvědčilo žádné pobytové oprávnění a kdy žalobce na území nepobýval ani na základě fikce pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 8. 7. 2014 tak nemohlo žalobci založit fikci legálního pobytu na území ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[19] Pro úplnost soud doplňuje, že podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by žalobci nemohla založit novou fikci pobytu dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani kdyby byla podána v době běžící fikce původního povoleného pobytového oprávnění (tj. v době do 30. 6. 2014).

[20] V rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32, dostupném na www.nssoud.cz, od jehož závěrů neshledal soud důvod se jakkoli odchylovat, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*tzv. fikce oprávněného pobytu podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy žadatel podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena jen s případy, kdy žadateli již byl pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů a ve stanovené době si žadatel požádá o povolení k dlouhodobému pobytu.*“ Fikce povoleného pobytu podle tohoto ustanovení naopak „*nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci již svědčí jen fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Opačný závěr by totiž vedl „*ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu řetězení fikcí povoleného pobytu*“.

podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“ Podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by tak žalobci mohla založit tzv. fikci pobytu podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze za předpokladu, že by tuto podal v souladu s ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti naposled platného povolení k dlouhodobému pobytu, tj. nejpozději dne 18. 8. 2011.

[21] Směřoval-li žalobce svými žalobními námitkami proti nesprávně určenému počátku doby, kdy žalobce pobýval na území bez pobytového oprávnění, jelikož právní moc usnesení o zastavení řízení o žádosti podané dne 8. 7. 2014 nenastala dne 21. 7. 2014 vydáním předmětného usnesení, ale až jeho doručením právnímu zástupci žalobce dne 28. 7. 2014, je třeba předně zdůraznit, že žalobce zde vychází ze zcela mylného předpokladu, že správní orgány považovaly za počátek doby pobytu žalobce na území bez pobytového oprávnění den 21. 7. 2014.

[22] Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí toliko uvedl, že v době podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty (tj. dne 21. 7. 2014) nepobýval na území na základě žádného pobytového oprávnění a že dne 21. 7. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 8. 7. 2014. Ke stanovení okamžiku počátku doby neoprávněného pobytu žalobce na území se však správní orgán prvního stupně nijak nevyjádřil.

[23] Rovněž z napadeného rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by za počátek doby neoprávněného pobytu žalobce na území byl považován den 21. 7. 2014 v důsledku vydání usnesení o zastavení řízení o žádosti ze dne 8. 7. 2014. Žalovaný naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že okamžik doručení usnesení o zastavení řízení o žádosti ze dne 8. 7. 2014 a následné nabytí právní moci tohoto usnesení je pro řízení v nyní projednávané věci irelevantní, neboť správní řízení o žádosti ze dne 8. 7. 2014 nezakládá žalobci nárok na pobyt na území České republiky na základě tzv. fikce pobytu dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný rovněž uvedl, že oprávněnost pobytu žalobce na území České republiky na základě tzv. fikce pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci zanikla ke dni 30. 6. 2014, a že jak žádost o vydání zaměstnanecké karty, tak předchozí žádost ze dne 8. 7. 2014 žalobce podal na území neoprávněně.

[24] S těmito závěry žalovaného se zdejší soud zcela ztotožnil. Jak již bylo uvedeno shora, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobcem podána v době, kdy mu nesvědčilo žádné pobytové oprávnění (8. 7. 2014), její podání tedy nemohlo žalobci založit tzv. fikci legálního pobytu na území do doby rozhodnutí o žádosti ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zabývat se otázkou určení okamžiku doručení usnesení o zastavení řízení o této žádosti či otázkou nabytí právní moci tohoto usnesení proto soud považuje v tomto řízení za zcela nadbytečné.

[25] Za podstatné soud považuje, že žalobce podal na území České republiky žádost o vydání zaměstnanecké karty dle ust. § 42g zákona o pobytu cizinců po ukončení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to i s přihlédnutím k fikci platnosti povolení k pobytu ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (která trvala do dne 30. 6. 2014), tedy v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Správní orgány proto postupovaly zcela v souladu s ust.

§ 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pokud řízení o této žádosti usnesením zastavily.

[26] Pro úplnost soud dodává, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K prolomení tohoto principu jej ani teoreticky nemohla vést ani ta skutečnost, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2016, č. j. 32 A 68/2014-44, dostupným na www.nssoud.cz, bylo k žalobě žalobce zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2014, č. j. MV-59746-3/SO-2013, jímž bylo změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 3. 2013 č. j. OAM-61474-15/DP-2011, tak, že se žádost žalobce zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neuděluje [rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2016, č. j. 32 A 69/2014-42, dostupným na www.nssoud.cz, přitom bylo zrušeno rovněž rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 2. 2014, č. j. OAM-40950-19/DP-2013, jímž správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a neudělil žalobci povolení k dlouhodobému pobytu]. Ačkoli se nyní napadené rozhodnutí, zejména prostřednictvím žádosti žalobce ze dne 8. 7. 2014 a jej se týkajícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz bod [14] tohoto rozsudku), více či méně explicitně opírá mj. o závěry a důsledky vyplývající ze zrušeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2014, č. j. MV-59746-3/SO-2013, ani odstranění tohoto rozhodnutí (na které nyní přezkoumávané rozhodnutí „navazuje“) nemůže nic změnit na právní pozici žalobce a na tom, že žádost ze dne 21. 7. 2017 podal žalobce v době, kdy již z jejího hlediska nebyla dána fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32 a body [19] a [20] tohoto rozsudku).

V. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu